

DREMPEL 9

Anderkant Die Rand

As kinders glo ons dat die wêreld eindig waar
ons blik eindig.

Die heuwel anderkant die dorp.

Die pad anderkant die buurt.

Die horison anderkant die see.

Ons dink dat die grens saamval met wat ons
ken.

Dan groei ons.

En ons ontdek dat die belangrikste rande nie
geografies is nie.

Hulle is innerlik.

Vir baie jare het ek my lewe voorgestel as 'n
versameling bereikbare gebiede.

'n Werk.

'n Posisie.

'n Doelwit.

'n Projek.

Elke keer as ek 'n bestemming bereik het, het
'n ander verskyn.

Elke keer as ek 'n grens oorgesteek het, het
ek 'n nuwe een gevind.

Aanvanklik was dit opwindend.

Dit het gelyk soos 'n vorm van vooruitgang.

Toe het ek iets begin opmerk.

Dit was nie die mylpale wat my verander het
nie.

Dit was die oorgange.

Die oomblik waarop ek die bekende terrein
verlaat het en my voet in iets gesit het wat ek
nie meer beheer het nie.

Dit is daar dat die belangrike dinge gebeur
het.

Altyd daar.

Nooit in die veiligheid nie.

Altyd op die rand.

Die rand is 'n besondere plek.

Dit behoort nie aan die verlede nie.

Dit behoort nie aan die toekoms nie.

Dit is 'n dun lyn waar die sekerhede eindig en
die moontlikhede begin.

Daarom maak dit bang.

En daarom is dit kosbaar.

Ek het baie rande in my lewe oorgesteek.

Sommige professioneel.

Sommige persoonlik.

Sommige onsigbaar vir enigiemand behalwe vir my.

Die dag toe ek 'n sekerheid verlaat het.

Die dag toe ek 'n groter verantwoordelikheid aanvaar het.

Die dag toe 'n siekte die betekenis van die tyd verander het.

Die dag toe 'n verlies die betekenis van die liefde verander het.

Elke keer was die meganisme dieselfde.

Eers die vrees.

Dan die twyfel.

Dan die stap.

Uiteindelik die ontdekking.

Met verloop van die jare het ek geleer dat byna alle belangrike dinge anderkant die rand leef.

Die liefde leef anderkant die rand van beheer.

Die vertroue leef anderkant die rand van vrees.

Die groei leef anderkant die rand van gewoonte.

Die vryheid leef anderkant die rand van veiligheid.

En die betekenis leef anderkant die rand van die ego.

Dit beteken nie dat die rand gemaklik is nie.

Dit is dit nooit nie.

Niemand steek werklik 'n innerlike grens oor sonder om iets te betaal nie.

Mens moet oortuigings agterlaat.

Gewoontes.

Identiteite.

Verouderde weergawes van jouself.

Elke transformasie vereis 'n losmaking.

En elke losmaking veroorsaak 'n vorm van pyn.

Daarom verkies baie mense om te bly.

Nie omdat hulle swak is nie.

Omdat hulle die prys verstaan.

Die probleem is dat om te bly ook 'n prys het.

'n Minder sigbare prys.

Maar werklik.

Die prys van die gemiste moontlikheid.

Van die lewe wat nie geleef is nie.

Van die vraag sonder antwoord.

Soms het ek myself afgevra wat sou gebeur
het as ek meer dikwels die versigtigheid
gekies het.

Waarskynlik sou ek minder foute gemaak het.

Ek sou minder gely het.

Ek sou minder risiko's geloop het.

Maar ek sou 'n ander persoon geword het.

Miskien meer beskerm.

Sekerlik minder volledig.

Want elke keer as ons 'n rand oorsteek, word
'n deel van die werklikheid uiteindelik aan ons
gewys.

Nie voorheen nie.

Nie daarna nie.

Slegs tydens die oorsteek.

Dit is die rede waarom geen boek 'n ervaring
kan vervang nie.

Geen raad kan 'n keuse vervang nie.

Geen teorie kan 'n geleefde lewe vervang nie.

Ons kan ons voorberei.

Ons kan studeer.

Ons kan luister.

Maar die oorgang kom altyd aan ons toe.

En dit is 'n eensame oorgang.

Mense kan jou tot by die rand vergesel.

Hulle kan jou aanmoedig.

Hulle kan jou ondersteun.

Hulle kan jou liefhê.

Maar die laaste stap behoort altyd aan die een wat dit neem.

Met tyd het ek die rand begin sien nie as 'n hindernis nie maar as 'n uitnodiging.

'n Uitnodiging om uit te gaan uit wat ek reeds geken het.

Om op te hou om myself te definieer deur wat ek gedoen het.

Om ruimte te laat vir wat ek nog kon word.

Hierdie bewuswording het my verhouding met die toekoms verander.

Ek het opgehou om dit as 'n bestemming te beskou.

Ek het dit begin beskou as 'n gebied van verkenning.

Ek moes dit nie beheer nie.

Ek moes dit oorsteek.

Dit is 'n reusagtige verskil.

Want beheer genereer spanning.

Verkenning genereer nuuskierigheid.

En nuuskierigheid is een van die elegantste
vorme van moed.

Terwyl ek vandag terugkyk, onthou ek nie al
die resultate nie.

Ek onthou nie al die getalle nie.

Ek onthou nie al die oorwinnings nie.

Ek onthou daarenteen die rande.

Die oomblikke waarin ek kon teruggekeer het
en dit nie gedoen het nie.

Die oomblikke waarin ek die deur kon
toemaak het en dit oopgemaak het.

Die oomblikke waarin ek die veiligheid kon
gekies het en die moontlikheid gekies het.

Dit het nie altyd goed gegaan nie.

Sommige kere het ek gefouteer.

Sommige kere het ek 'n hoë prys betaal.

Maar elke keer het ek iets geleer wat ek nie
kon leer deur stil te bly staan nie.

En dit is wat saak maak.

Aan die einde van die lewe word ons nie net
gedefinieer deur wat ons gebou het nie.

Ons word ook gedefinieer deur die grense wat
ons die moed gehad het om oor te steek.

Want elke mens besit 'n rand.

'n Onsigbare lyn anderkant waarvan die volgende weergawe van homself begin.

Die meeste mense neem dit van ver af waar.

Sommige kom nader.

Min steek dit oor.

Ek weet nie of ek dapper was nie.

Ek weet net dat elke keer as die lewe my voor 'n rand gebring het, ek probeer het om nie terug te deins nie.

Want dit is daar dat die wêreld groter word.

Dit is daar dat die mens werkliker word.

Dit is daar dat die storie voortgaan.

Anderkant die rand.